నన్ను నేనే చంపుకున్నా

వసుంధర

జైలు కటకటాల వెనుకనున్న నాన్నను చూస్తుంటే నా గుండె తరుక్కుపోయింది. ఆయనమాత్రం చాలా గంభీరంగా ఉన్నాడు. నా కళ్ళలోని నీళ్ళు చూసి కూడా ఆయన చలించలేదు.

"రోజులు లెక్కపెట్టుకుంటూ, బ్రతుకుతున్నాన్నేను. నేను దిగులుపడ్డా అర్థముంది. హాయిగా బ్రతకాల్సిన నువ్వు దిగులుగా ఉండడమేమిటి?" అన్నాడు నాన్న.

అలా అన్నాడే కానీ నాన్న నా బాధనర్థం చేసుకోలేడనుకోను. నాన్న నన్ను కంటికి రెప్పలా పెంచాడు. ఆయన లేని జీవితం ఊహించుకోలేను నేను.

అమ్మ నా పదిహేనో యేట చనిపోయింది. అప్పట్నించీ నాన్న మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకోకుండా పూర్తిగా నా సంరక్షణ భారం వహించాడు. అంతవరకూ మేము సామాన్య కుటుంబీకులమే గానీ అమ్మ పోయినప్పట్నించీ నాన్న పద్ధతి మారిపోయింది. ఏం చేసేవాడో గానీ ఇంట్లో

పుష్కలంగా డబ్బుండేది. అమ్మ పోయిన అయిదేళ్ళకు నాన్న పెద్ద మేడ కొన్నాడు. మాకు రెండు కార్లు వచ్చాయి. ఊళ్ళో మాకు చాలా పలుకుబడి.

నాన్నకూ నాకూ సరిగ్గా ఇరవై సంవత్సరాలే తేడా. నాకు ఇరవైయేళ్ళొచ్చే సరికి నాన్నకు నలభైఏళ్ళు. ఆయనకు పెళ్ళిగురించి బంధువులనుంచి బాగా వత్తిడి వచ్చేది. నాన్న అందరితోనూ ఒకేముక్క అనేవాడు— "నాకు జీవితంమీద విరక్తి పుట్టింది. నేను జీవించేది నా కొడుకుకోసం. వాడి బ్రతుకు ఒక దారిన పడితే నా జీవితం యేమైనా ఫరవాలేదు. ఇలాంటి విరాగి జీవితం లోకి కలలుకనే జీవిని ప్రవేశపెట్టలేను—"

ఇప్పుడు నాకు పాతికేళ్ళు. గత రెండు సంవత్సరాలుగా నాన్న చాలా దిగులుగా ఉంటూ వచ్చాడు. నేను తరచి తరచి అడుగగా—"ఒరేయ్ బాబూ-నాకు బ్రతకాలని లేదురా! మీ అమ్మ చనిపోయినప్పట్నించీ నేను జీవచ్ఛవాన్నయ్యాను. నీ కేలోటూ రాకుండా చేసి అప్పుడు తనువు చాలించాలని నా ఆశ. కానీ అదంత సులువుగా నెరవేరేలా లేదు. ఓ శనిగ్రహం నన్ను వేధిస్తోంది—" అన్నాడు.

ఆ శనిగ్రహం పేరు మాణిక్యాలరావు అని నాకు త్వరలోనే తెలిసింది. మాణిక్యాలరావు నాన్నను బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తున్నాడనికూడా నాకు అర్థమైంది. నాన్న బాధ చూడలేక నేనొకసారి ఆయన్ను కలుసుకుని— "మీ కారణంగా నాన్న దిగులుగా వుంటున్నారు. నాన్ననుంచి మీరు కోరేదేమిటో తెలిస్తే నా శాయశక్తులా ప్రయత్నించి అది సాధిస్తాను. దయచేసి నాతో సహకరించండి—" అన్నాను.

మాణిక్యాలరావు నవ్వి—"మిస్టర్ సూర్యం! నీ పితృ ప్రేమ మెచ్చదగ్గది. కానీ ఇందులో నేను నీకు సాయ పడగలిగింది లేదు. మీ నాన్న నీకోసం అక్రమ మార్గాలు తొక్కి డబ్బు సంపాదిస్తున్నాడు. నేనా వివరాలు తెలుసుకుని ఆయన్ని బెదిరించి డబ్బు గుంజుతున్నాను. తను సంపాదించే డబ్బులో అంతా నీకే దక్కాలని మీ నాన్న ఆశయం. అది నెరవేరక ఆయన దిగులుగా ఉన్నాడు తప్పితే ఇందులో పెద్ద కొంపలు మునిగే వ్యవహారమేమీ లేదు—" అన్నాడు.

అప్పుడు నాకు అసలు వ్యవహారం అర్ధమయింది. నాన్నకు సంబంధించిన ఆయువుపట్టేదో మాణిక్యాలరావు గుప్పిట్లో వుంది. డబ్బు గురించి నాన్నకు బెంగ లేదు. ఆ ఆయువుపట్టు మాణిక్యాలరావు గుప్పిట్లో ఉండడం నాన్నకు యిష్టంలేదు. అది ఏనాడైనా నాన్నకూ, తద్వారా నాకూ కూడా ప్రమాదకరంగా పరిణమించవచ్చు.

నాన్న అక్రమ మార్గాలు తొక్కుతున్నాడని నేనూహించలేకపోలేదు. తక్కువకాలంలో ఎక్కువ డబ్బు సంపాదించే వారెవరైనా అక్రమ మార్గాలు తొక్కినట్లే లెక్క!

నేను వెళ్ళి మాణిక్యాలరావుతో మాట్లాడినట్లు తెలిసి నాన్న చాలా నొచ్చుకున్నాడు—"బాబూ! వాడు ప్రమాదకరమైన మనిషి. నువ్వు వాడి జోలికి వెళ్ళవద్దు. వాడి సంగతి నేను చూసుకుంటాను—" అని నన్ను హెచ్చరించాడు.

రెండు నెలల క్రితం నాన్న ఇంటికి బాగా ఆలస్యంగా వచ్చాడు. బహుశః అర్ధరాత్రి రెండు గంటల సమయంలో

వచ్చాడనుకుంటాను. ఆ సమయానికి నేను ఎందువల్లనో మెలకువగానే ఉన్నాను. ఆయన్ను పలకరించాను.

"నువ్వు నిశ్చింతగా ఉండొచ్చురా బాబూ - పెద్ద అడ్డంకి ఒకటి తొలగిపోయింది. ఇకమీదట మనల్నిఎవరూ యెందుకూ బెదిరించలేరు—" అన్నాడు నాన్న.

ఏం జరిగిందని అడిగాను కానీ నాన్న అంతకుమించి ఏమీ చెప్పలేదు. ఆయన కళ్ళలో అంతులేని తృప్తిని మాత్రం స్పష్టంగా చూశాను.

ఏం జరిగిందో మర్నాడు తెలిసింది.

ఊరి చివర పాడుబడ్డ గుడివద్ద పోలీసులకు ఓ శవం దొరికింది. అది మాణిక్యాలరావుది. ఎవరో మాణిక్యాల రావుని హత్య చేశారు.

నా అనుమానం వెంటనే నాన్న మీదకు పోయింది. పేపర్లో వివరాలనుబట్టి హతుడు చనిపోయిన సమయం నాకు తెలిసింది. ఆ సమయంలో నాన్న ఇంట్లో లేడు— "మాణిక్యాలరావును నువ్వుగాని చంపేయలేదు గదా-" అనడిగాను.

నాన్న అవుననలేదు. కాదనలేదు. అలాంటి ప్రశ్నలు నేనడగకూడదన్నాడు. అసలు మనసులోకి ఆ విషయం రానివ్వవద్దన్నాడు.

పోలీసులు పరిశోధనలకు దిగారు. వాళ్ళకు పెద్దగా వివరాలు లభించలేదు.

మాణిక్యాలరావు కుటుంబం ఈ కేసు విషయమై పరిశోధించవలసిందిగా డిటెక్టివ్ వెంకన్నను కోరారు. సిటీలో కూడా జాడలు తీయగలడని పేరుబడ్డ ఆ డిటెక్టివ్‌కు కూడా ఆధారాలేమీ దొరకలేదు. హత్య జరిగి రెండువారాలైనా ఈ హత్య కేసులో నాన్న ప్రసక్తి

రాకపోవడం నాకు చాలా సంతోషాన్ని కలిగించింది.

అయితే కథ అనుకోకుండా ఓ కొత్త మలుపు తిరిగింది—సుబ్రహ్మణ్యం అనే అతని కారణంగా!

సుబ్రహ్మణ్యం నిరుద్యోగి. ఉద్యోగం ఇప్పించమని మాణిక్యాలరావు చుట్టూ తిరుగుతున్నాడు. మాణిక్యాలరావు యే విషయం తేల్చకుండా ఇతన్ని చుట్టూ తిప్పుకుంటున్నాడు. సుబ్రహ్మణ్యం ఓపిగ్గా అతని చుట్టూ తిరుగుతున్నాడు.

హత్యజరిగినరోజు రాత్రి యెనిమిది గంటలకు సుబ్రహ్మణ్యం మాణిక్యాలరావుకోసం వాళ్ళింటికి వెళ్ళాడు.

అయితే అప్పుడే ఆయన హడావుడిగా ఇంట్లోంచి వచ్చాడు.

సుబ్రహ్మణ్యానికి ఏం చేయాలో తోచలేదు. కాబట్టి ఆయనన్ననుసరించాడు.

మాణిక్యాలరావు ఏదో ఓ కొత్త ఇంటికి వెళ్ళాడు. అక్కడ్నించి ఆయనతో ఇంకోమనిషి బయటకు వచ్చాడు. వాళ్ళిద్దరూ కలిసి కాలినడకన బయల్దేరారు. వాళ్ళను కొంతదూరంమాత్రమే సుబ్రహ్మణ్యం వెంబడించాడు. ఎందుకంటే వారు ఊరి చివరగా వెడుతున్నారు.

ఆ రోజుకు మాణిక్యాలరావును కలుసుకోవడం కుదరదనుకుని తన కార్యక్రమాన్ని మర్నాటికి వాయిదా వేసుకున్నాడు సుబ్రహ్మణ్యం. అయితే మర్నాడు మాణిక్యాలరావు లేడు. ఆయన హత్య చేయబడ్డాడని తెలియగానే సుబ్రహ్మణ్యానికి మతిపోయింది. హంతకుడ్ని తను కళ్ళారా చూశాననే అతను భావించాడు. పోలీసులు, డిటెక్టివ్‌లు ఏం పరిశోధిస్తారోనని కొంతకాలం యెదురుచూసి— చివరకు డిటెక్టివ్ వెంకన్నను కలుసుకొన్నాడు. అతను

చూసినవ్యక్తి నా తండ్రి అన్న విషయం చాలా త్వరగా బయట పడింది. హఠాత్తుగా నాన్న అనుమానితుల జాబితాలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

నాన్న సుబ్రమణ్యానికి లంచం ఆశజూపాడు. సుబ్రహ్మణ్యం చలించలేదు—"నేను చూసింది చూసినట్లుగా చెప్పడం నా విధి. డబ్బుకోసం నా అంతరాత్మను చంపుకోలేను—" అన్నాడతను.

సుబ్రహ్మణం సాక్ష్యానికి అనుకూలంగా ఆధారాలు దొరికాయి. నాన్న ఊరి చివర పాడుబడ్డ గుడివద్దకు వెళ్ళినట్లు ఋజువయింది. పరిశోధన ఇంకా దూరంగా వెళ్ళబోగా నాన్న వెంటనే నేరం అంగీకరించేసి హత్య ఎలా జరిగిందో చెప్పేశాడు. మాణిక్యాలరావును తను ఎందుకు చంపాలనుకున్నాడో యేదో కుంటిసాకు కల్పించి చెప్పాడు. ఎక్కడా బ్లాక్ మెయిలింగ్ విషయం బయటకు రానివ్వలేదు.

విచిత్రమేమిటంటే మాణిక్యాలరావు నా తండ్రిని బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తున్నాడన్న విషయం మాణిక్యాలరావు కుటుంబానికి కూడా తెలిసినట్లు లేదు. వాళ్ళ దృష్టిలో నా తండ్రి అనుమానితుల జాబితాలోకే రాలేదు.

బ్లాక్ మెయిలింగ్ విషయం బయటకు వస్తే నాన్న బండారం కూడా బయట పడుతుంది. ఈ ఆస్తిని ప్రభుత్వం స్వాధీనంకూడా చేసుకోవచ్చు. అందుకే సులభంగా నేరం ఒప్పేసుకున్నాడు. కేసు సులభంగా తేలిపోయింది. నాన్నకు యావజ్జీవ కారాగార శిక్ష పడింది.

నాకిప్పుడు సిరిసంపదలున్నాయి. కానీ నాన్న లేడు. నాన్నలేని జీవితం నాకు చాలా భారంగా వుంది. నా

బాధను నాన్న అర్థం చేసుకోగలడు.

"నువ్వుకూడా నాతో పాటుంటేనే నా జీవితానికి అర్థం. భవిష్యత్తంతా అంధకారంగా కనబడుతోంది నాన్నా" అన్నాను—ఏడుపును దిగమింగుకుంటూ.

"నాకు నిన్ను వదలాలని లేదురా! కానీ ఏం చేయను? మనతో ఏ సంబంధములేని, మనవల్ల ఏ అపకారమూ పొందని ఒక సామాన్యుడు — సుబ్రహ్మణ్యం కారణంగా నేను జైలుపాలయ్యాను—" అన్నాడు నాన్న.

నా దృష్టి వెంటనే సుబ్రహ్మణ్యం మీదకు పోయింది. వాడే నాన్నకు పట్టిన దుర్గతికి కారణం. అమ్మ పోయాక కేవలం నాకోసమే బ్రతికాడు నాన్న. ఇప్పుడు నా కోసం తన జీవితాన్నే త్యాగం చేస్తున్నాడు. నేను నాన్న కోసం నా జీవితాన్ని త్యాగం చేస్తాను. ఆ సుబ్రహ్మణ్యం అంతు చూస్తాను!

2

"హలో!" అన్నాడు సుబ్రహ్మణ్యం నన్ను చూసి నవ్వి.

ఎంత ప్రయత్నించినా వాడ్ని చూస్తే నాకు నవ్వు రాలేదు—"క్షమించాలి. మిమ్మల్ని చూస్తే పెదవుల మీదకు చిరునవ్వు రానంటోంది—" అన్నాను.

"మాణిక్యాలరావుగారి కుటుంబంలోనివారు మిమ్మల్ని చూసి అలాగే అంటారు—" అన్నాడు సుబ్రహ్మణ్యం.

"అంటే అనచ్చు కానీ ఆ పరిస్థితి నీ కారణంగానే ఏర్పడింది—" అన్నాను యేకవచనంలోకి దిగి.

"కాదు. నీ తండ్రే ఆ పరిస్థితి కొని తెచ్చుకున్నాడు" అన్నాడు సుబ్రహ్మణ్యం.

నా వాదనలో తర్కం లేదని నాకు తెలుసు. అందుకే

తార్కికంగా వాదించడం మాని—"మిస్టర్ సుబ్రహ్మణ్యం—తీరి కూర్చుని ఈ కేసులో కలగజేసుకుని మా నాన్నను హంతకుడ్ని చేశావు. మేము నీకు చేసిన అపకార మేమిటి? ఇలా చేయడంవల్ల నీకు కలిగిన ప్రయోజన మేమిటి?" అన్నాను దీనంగా.

"చూడు మిస్టర్ సూర్యం! నాకు నీ తండ్రిమీద పగ లేదు. బాధ్యతగల పౌరుడిగా ఒక హత్య కేసులో నాకు తెలిసిన సమాచారం పోలీసులకందజేశాను. ఒక హంతకుణ్ని మనుషులమధ్య తిరగనివ్వకుండా జైలు కటకటాల వెనక్కి పంపగలిగానన్న తృప్తి తప్పితే — ఇందులో నేనాశించే ప్రయోజనమేమీ లేదు—" అన్నాడతను.

నేను మౌనంగా అతనివంకే చూస్తూ వుండిపోయాను.

"మిస్టర్ సూర్యం! నీ బాధ నేనర్థం చేసుకోగలను. నన్ను తప్పుగా అర్థం చేసుకోకు. ఆఫ్టరాల్ ఓ నిరుద్యోగిని నేను. మీ కుటుంబంపై నాకు పగెందుకుంటుంది? నువ్వు నన్ను మిత్రుడిగా అంగీకరిస్తే నేను చాలా సంతోషిస్తాను—" అన్నాడు సుబ్రహ్మణ్యం మళ్ళీ.

నేను మాట్లాడలేదు కానీ మనసులో అతడిపట్ల ద్వేషం మరింత పెరిగింది. మెత్తగా మాట్లేదేవాళ్ళను చూస్తే ఎవరికీ కోపం తగ్గదనుకుంటాను. సుబ్రహ్మణ్యాన్ని మానసికంగా హింసించీ మరీ చంపాలనుకున్నాను.

సుబ్రహ్మణ్యం దగ్గర్నుంచి వెళ్ళిపోయేక అతడిగురించి తీవ్రంగా ఆలోచించసాగాను. అతని గురించిన వివరాలన్నీ తెలుసుకుని నా పథకం సిద్ధం చేసుకోవాలనిపించింది.

మర్నాటినుంచీ నా ప్రయత్నాలు మొదలుపెట్టాను. అతనిగురించి నన్నాకర్షించిన మొట్టమొదటి విషయం

అతని ప్రియురాలు రాజేశ్వరి.

రాజేశ్వరి చాలా అందంగా వుంటుంది. ఓ ప్రయివేట్ కంపెనీలో గుమాస్తా ఉద్యోగం చేస్తోంది. సుబ్రహ్మణ్యానికీ రాజేశ్వరికీ దూరపు బంధుత్వముంది. సుబ్రహ్మణ్యం ఆమెను కట్నం లేకుండా వివాహం చేసుకుంటాననడంతో వారిద్దరి మధ్యనూ ప్రేమ అంకురించింది. అతనికి ఉద్యోగం రాగానే వారిద్దరి వివాహం జరుగవచ్చు.

ఒకరోజు నేను సరాసరి రాజేశ్వరి పనిచేసే కంపెనీకి వెళ్ళి ఆమెను కలుసుకోగోరాను.

"ఎవరు మీరు?" అందామె.

ఆమె చేతికి చిన్న కవరు అందిచ్చి — "ఉత్తరం చదువుకోండి, రేపు మళ్ళీ వస్తాను—" అని వెళ్ళిపోయాను.

నా ఉత్తరం ఆడవాళ్ళ హృదయాలు కరిగిస్తుంది. కన్నెపిల్లలకు కలలు రేపుతుంది.

ప్రియమైన రాజేశ్వరీ!

ఇంగ్లీషులో అపరిచితులందర్నీ డియర్ అని సంబోధించడం తప్పుకాదు. ఆ సంప్రదాయాన్నే నేనూ పాటించాను. నేనొక అభాగ్యుణ్ని. లక్షలకు లక్షలు ఆస్తి వుంది. అన్నీ సర్వస్వమై నన్ను పెంచిన నా తండ్రి ఇటీవలే హత్యకేసులో హంతకుడుగా నిరూపించబడి నాకు దూరమయ్యాడు. ఒంటరితనం నన్ను పిచ్చివాణ్ని చేస్తుంటే జీవితంమీద విరక్తి రోజు రోజుకూ అధికమవుతూంటే ఒక క్షణంలో నిన్ను చూశాను. అది అందమో, అమాయకత్వమో తెలియదు కానీ నీ ముఖంలోని యేదో వింత ఆకర్షణ నాకో అనుభూతిని కలిగించింది.

నిన్ను చూస్తుంటే మళ్ళీ జీవితంపైన ఆశ చిగురిం

చింది. నీ గురించి వివరాలు సేకరించాను. నీకు సుబ్రహ్మణ్యం అనే అతనితో పెళ్ళి కావలసివున్నదని తెలిసింది. విషయం విని నిరుత్సాహపడ్డా నీకింకా పెళ్ళి కానందుకు సంతోషమే కలిగింది. నువ్వు తలచుకుంటే నాకు ప్రేమభిక్ష పెట్టడం అసాధ్యం కాదు. నువ్వు నన్నంగీకరిస్తే నా యావదాస్తీ నీ పేరుకు మార్చేస్తాను. నీ కనుసన్నలలో మెలగుతాను. నీ ఆలంబనతో బ్రతుకుపై రక్తిని సృజింపచేసుకుంటాను. లేదా నా జీవితం మరి కొద్దిరోజులు మాత్రమే!

ఈ ఉత్తరం చదివాక నీకు నామీద సదభిప్రాయం కలిగితే రేపు నేను వచ్చినపుడు నన్ను ఏకవచన ప్రయోగం చేయి. లేని పక్షంలో మనం మర్యాదగా విడిపోదాం...."

ఉత్తరం చివర సంతకం కూడా పెట్టాను.

సుబ్రహ్మణ్యం ఏదో ఇంటర్వ్యూ కాల్ వస్తే బొంబాయి వెళ్ళాడు. అందువల్ల రాజేశ్వరికి అతనితో చర్చించడానికి వీలులేదు. ఉత్తరం ఇంట్లోవాళ్ళెవరికీ ఆమె చూపించదనే నా నమ్మకం. ఉత్తరంలో నా చిరునామా ఉంది కాబట్టి ఆమె నా గురించి కొన్ని వివరాలు సంపాదించడానికి ప్రయత్నించవచ్చును. అవన్నీ తెలిసేక ఆమె మనసు నా సిరులవైపు మొగ్గుపడక తప్పదు. అది వెంటనే జరుగకపోవచ్చు. కానీ ఈలోగా ఆమె మనసు అటూ ఇటూ ఊగిసలాడుతూంటుంది. నా తెలివితేటలతో ఆమెను నా వైపు లాక్కోవాలి.

మర్నాడామెను చూడ్డానికి వెళ్ళినపుడు — "నువ్వు సూర్యం కదూ?" అందామె.

నాకు కలిగిన సంతోషమింతా అంతా కాదు.

"సాయంత్రం గాంధీ పార్కులో కలుసుకుందాం—" అన్నాను. ఆమె జవాబుకోసం కూడా ఎదురు చూడకుండా వెనుతిరిగాను.

సాయంత్రం ఆమె పార్కుకు వచ్చింది. అయితే అక్కడ ఆమె సంతోషంగా కనబడలేదు. ముఖంలో దిగులు స్పష్టంగా గోచరిస్తోంది.

"నువ్వు చాలా మంచిదానివి రాజేశ్వరీ!" అన్నాను.

రాజేశ్వరి తల అడ్డంగా ఊపి "నువ్వు ఒప్పుకున్న విషయాన్ని సుబ్రహ్మణ్యం ఒప్పుకోకపోవచ్చు. అతను నన్ను డబ్బు మనిషిగా జమకట్టవచ్చు—" అంది.

గతుక్కుమన్నాను—"కావచ్చు రాజేశ్వరీ! ఈ ప్రపంచం డబ్బుమీద నడుస్తోంది. మనిషి డబ్బు నాశించడంలో తప్పులేదు. అందులోనూ నీలాంటి అందమైన యువతికి డబ్బు మరింత ఆకర్షణనిస్తుంది. నీ తోడు లేకపోతే నా డబ్బు వ్యర్థమనిపిస్తోంది...." అన్నాను.

రాజేశ్వరి యెక్కువగా మాట్లాడలేదు. ఆమె నా తండ్రి గురించి వివరాలడిగింది.

"నేనొక హంతకుడి కొడుకునని భయమా?" అన్నాను దిగులుగా.

"అలా పొరబడకు. నువ్వు హంతకుడివైనా నాకు భయంలేదు. నలుగురిముందు నన్ను తాళికట్టి పెళ్లి చేసుకున్నవాడికి బ్యాంకులనిండా డబ్బు, మనసునిండా నాపై ప్రేమ ఉంటే నాకు చాలు. మిగతా విషయాలగురించి నేను పట్టించుకోను."

రాజేశ్వరి చాలా గట్టిదనిపించింది. ఆమె నేను కోరిన తరహా మనిషి కాబట్టి నాకింకేమీ భయం లేదు.

మేమిద్దరమూ పార్కులో ఎక్కువసేపు గడపలేదు.

నేను, ఆమె కలిసి బజారుకి వెళ్ళాం. నే నామెకు నూట యాభై రూపాయలు పెట్టి ఒక చీర, రెండువేల రూపాయలు ఖరీదుచేసే నెక్లెస్ కొనిపెట్టాను. ఆ రెండు బహుమతులూ రాజేశ్వరి మనసుపై చెప్పుకోదగ్గ ప్రభావాన్ని చూపించాయి. ఆమె కళ్ళలో వింత కృతజ్ఞత మెరిసింది. నాతో వీలైనంత చనువుగా ఉండానికి ప్రయత్నించింది. మాటలతో నన్ను సంతోషపెట్టడానికి ప్రయత్నించింది.

3

"మిస్టర్ సుబ్రహ్మణ్యం—నువ్వు నాకో చిన్న సాయం చెయ్యాలి—" అన్నాను.

"తెలిసో తెలియకో నావల్ల నీకు అన్యాయం జరిగింది. ఏ సాయమైనాసరే చేస్తాను నావల్లనయ్యే పక్షంలో—" అంటూ హామీ ఇచ్చాడు సుబ్రహ్మణ్యం.

నేను రాజేశ్వరిని గురించి చెప్పాను—"ఆమెకూ నీకూ బంధుత్వముందని తెలిసింది. వాళ్ళింట్లో మా గురించి చెప్పి ఈ పెళ్లికి వాళ్ళు ఒప్పుకునేలా చేయాలి."

నేనూహించినట్లుగానే సుబ్రమణ్యం షాక్ తినేశాడు. అతను రాజేశ్వరి గురించి మరికొన్ని వివరాలడిగి ఓసారి పెదిమ విరిచి—"లాభంలేదు మిస్టర్ సూర్యం! ఇలాంటి త్యాగాలు చేయడానికి ఇది సినిమా కాదు. ఈ విషయంలో నేను మీకు సాయపడలేను—" అన్నాడు.

"ఎందువల్ల?"

"నేను రాజేశ్వరిని ప్రేమిస్తున్నాను—" అన్నాడతను.

"కానీ ఆమె నిన్ను ప్రేమించవద్దా?" అన్నాను.

అతను చిరాగ్గా నా వంకచూసి—"ఆ ముక్క తెలియ

కుండా నే నీకలా చెప్పాననుకున్నావా? మేమిద్దరం పరస్పరం ప్రేమించుకున్నాం. నా ఉద్యోగం కోసమే ఈ పెళ్ళి ఆగింది—" అన్నాడు.

"ఎవరితోనో ఆమెకు మాటలయ్యాయని నాకూ తెలుసు కానీ అది నువ్వేనని తెలియదు. అయితే నాది కూడా యేకపత్ని ప్రేమకాదు. ఆమె నన్ను ప్రేమిస్తోందని నేను విశ్వసిస్తున్నాను. నిన్న మేమిద్దరం కలుసుకున్నప్పుడుకూడా ఆమె తను యెవర్నీ ప్రేమిస్తున్నట్లు చెప్పలేదు—" అన్నాను.

"మీరు రోజూ కలుసుకుంటున్నారా?" అన్నాడతను నమ్మలేనట్లు. అతను మళ్ళీ షాక్ తిన్నాడు.

అతను షాక్ తింటాడని నాకు తెలుసు. అలా జరగాలన్నదే నా కోరిక. సంతృప్తిగా అతని ముఖ భావాలనే గమనిస్తున్నాను.

సుబ్రహ్మణ్యం త్వరగానే తేరుకున్నాడు. కొద్ది క్షణాలు నావంక మౌనంగా చూశాడు. తర్వాత నెమ్మదిగా—"ముందుగా నే నామెతో కాసేపు మాట్లాడాలి. తర్వాత నేను మీకు సాయపడగలిగిందీ లేనిదీ చెబుతాను. ఈ విషయంలో మీరు పొరబడ్డారేమోనని నా అనుమానం—" అని వెళ్ళిపోయాడు.

సుబ్రహ్మణ్యం, రాజేశ్వరి యెక్కడ కలుసుకుంటారో నాకు తెలుసు. అందుకే ఆ మర్నాడు ఆ సంకేత స్థలానికి కాస్త ఆలస్యంగా వెళ్ళాను. నేను వెళ్ళేటప్పటికి వాళ్ళిద్దరూ కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు. నన్ను చూస్తూనే రాజేశ్వరి ముఖం విప్పారింది—"హలో సూర్యం—నేనిక్కడుంటానని నీకెలా తెలుసు?" అంది.

"తెలియదు. ఇటీజే ప్లెజంట్ సర్ప్రైజ్ ఫర్ మీ

టూ—" అన్నాను.

సుబ్రహ్మణ్యం నా వంక రాజేశ్వరివంక మార్చి మార్చి చూస్తున్నాడు. ఆమె కళ్ళలోని మెరుపు అతనికి నచ్చినట్లు లేదు. ఆమె నన్నతనికి పరిచయం చేయబోగా—"మా ఇద్దరకూ ముందే తెలుసు—" అన్నాడు సుబ్రహ్మణ్యం.

రాజేశ్వరి నాతో మాట్లాడ్డానికి ఉత్సాహం చూపిస్తోంది. ఎందుకు చూపించదు? నేనొక బంగారు పిచికను. కోరి ఆమె గూట్లో వాలాలనుకున్నాను.

"మిమ్మల్నభినందిస్తున్నాను మిస్టర్ సూర్యం! బహుశా మీకు సాయపడగలననుకుంటున్నాను...."అన్నాడు సుబ్రహ్మణ్యం.

"థాంక్స్!" అన్నాను పొడిగా.

సుబ్రహ్మణ్యం వెళ్ళిపోయాడు.

"మీ రిద్దరూ ఇక్కడెందుకు కలుసుకున్నారు?" అన్నాను రాజేశ్వరితో.

రాజేశ్వరి తడబడలేదు. తన వివాహం నిశ్చయమైన సుబ్రహ్మణ్యం ఇత నేననీ, తను మనసు మార్చుకున్నట్లు విని తనతో మాట్లాడడాని కిక్కడకు రమ్మన్నాడనీ ఆమె చెప్పింది.

"ఏం మాట్లాడాడు? నా గురించి చెడ్డగా యేమైనా చెప్పాడా?" అని అడిగాను.

"అలాంటిదేం లేదు. తన విషయంలో నా మనసెందుకు మారిందో తెలుసుకోగోరాడు. మరికాస్త మంచి సంబంధం రావడమే కారణమని చెప్పాను...." అంది రాజేశ్వరి.

రాజేశ్వరి నాకు నచ్చింది. కొన్ని కొన్ని విషయాలు

మకీ కుండ బద్దలు కొట్టినట్లు చెబుతుంది. ఇలాంటివాళ్ళకు మాయమర్మం తెలియదు. వా జీవితం ఈమె తోడుతో సుఖంగా వెళ్ళిపోతుంది.

అప్పుడే నాకింకో విషయం గుర్తుకొచ్చింది. నేను సుబ్రహ్మణ్యాన్ని చంపాలని అనుకుంటున్నాను. అతణ్ని చంపితే నేను కూడా హంతకుడ్ని అవుతాను. హంతకుణ్ణి ఈ సమాజం వేటాడకుండా వదులుతుందా? సుబ్రహ్మణ్యాన్ని నేను చంపి—ఆ హత్యానేరంనుంచి తప్పించుకోగలనా?

తప్పించుకోవడం కష్టం. అయితే నేను హత్య గురించి యెందుకాలోచించాను?

ప్రతీకారం. నేను ప్రాణాధికంగా ప్రేమించిన నాన్నను జైలుకు పంపించిన సుబ్రమణ్యంపై పగ తీర్చుకోవాలి. అందుకే అతన్ని చంపాలనుకున్నాను. ఆ విషయంలో నేనేమైపోయినా బాధలేదనుకున్నాను. నాన్న లేని నా జీవితానికి అర్థంలేదనుకున్నాను.

కానీ ఇప్పుడు రాజేశ్వరి నా జీవితానికో అర్థాన్ని కల్పిస్తోంది. ఆమె తోడుగా వుంటే ఎన్ని కష్టాలనైనా ఎదిరించగలననిపిస్తోంది. నా జీవితాన్ని కష్టాలపాలు చేసుకోరాదనీ—ఉన్న డబ్బుతో హాయిగా జీవితాన్ననుభవించాలనీ వివేకం హెచ్చరిస్తోంది.

4

రాజేశ్వరీ నేనూ విచ్చలవిడిగా ఒక నెలరోజులపాటు తిరిగాము. అయితే హద్దుమాత్రం మీరలేదు. ఆ విషయంలో రాజేశ్వరిని మాత్రమేకాక నా నిగ్రహాన్నికూడా అభినందించుకోవాలి.

ఆ నెల రోజుల్లోనూ రాజేశ్వరికోసం నేను పదివేలు వరకూ ఖర్చు చేశాను. అయితే నాకు డబ్బు బెంగలేదు. బ్యాంకుల్లో డిపాజిట్ల రూపంలో మూల్గుతున్న తెల్లధనం కాక మా ఇంట్లో నల్లధనం లక్షల్లో ఉంది. అంత డబ్బుకూ నేనొక్కడ్నే వారసుడ్ని.

విచిత్రమేమిటంటే నాన్న నాకే వ్యాపారాలనూ అప్పజెప్పలేదు. ఆయనకు చాలామందితో వ్యాపారాలలో భాగం ఉంది. అయితే దానికి నేను వారసుడ్ని కాను. ప్రతి నెలా నా పేరున డబ్బు జమ అవుతూండేది. ఇంట్లోకి నల్లధనం చేరుతూండేది. ఆ వ్యాపారాలలో నాన్న పేరుకు మాత్రమే భాగస్వామి అనీ ఆయన అసలు వ్యాపారం ఏదో ఉందనీ, బహుశా అది ఏ స్మగ్లింగ్ అయినా కావచ్చుననీ నేననుకున్నాను. ఏం మంత్రం వేశాడో కానీ—ఇన్‌కంటాక్స్ వాళ్ళుకూడా నాన్న జోలికి రాలేదు.

ఇప్పుడు మా ఇంట్లోని నల్లధనాన్ని ఇన్‌కంటాక్సు వాళ్ళు పట్టుకోలేరు. అంత రహస్యంగా దాచబడిందది. అందులోంచి రాజేశ్వరి గురించి వెచ్చించిన పదివేలు నాకో లెక్కలోవి కావు.

నా పెళ్ళి విషయం సుబ్రమణ్యం ద్వారా నే జరిపించా లన్నది నా పట్టుదల. అదే నా కానందాన్నిస్తుంది.

అందువల్ల రాజేశ్వరితో స్వేచ్ఛావిహారం చేశాక ఓ రోజు సుబ్రమణ్యాన్ని కలుసుకున్నాను. అతను బాగా కృంగిపోయి ఉంటాడని ఆశించాను. నేననుకున్నంతలా కాకపోయినా అతను కాస్త నీరసంగానే కనిపించాడు. నేనతన్ని పెళ్ళి సంగతి అడిగాను.

సుబ్రమణ్యం నా వంక అదోలా చూసి—"నువ్వు

ప్రాణాధికంగా ప్రేమించిన తండ్రి జైలుపాలయ్యాడు. అప్పుడు నీకెలా ఉంది?" అనడిగాడు.

"ఆ షాక్ తట్టుకోలేకపోయాను. తేరుకోడానికి చాలా కాలం పట్టింది. ఏం?" అన్నాను.

"మళ్ళీ అలాంటి షాక్‌ను తట్టుకోగల ఓపిక ఉందా నీకు!" అన్నాడు సుబ్రమణ్యం.

"లేదు. ఏం?" అన్నాను.

"అయితే రాజేశ్వరితో పెళ్ళి గురించి ఆలోచించకు" అన్నాడు సుబ్రమణ్యం.

"ఎందుకని?" అన్నాను కాస్త ఆవేశంగా.

"రాజేశ్వరి మంచిది కాదు...."

"నిన్ను కాదన్నది కనుకా....?" అన్నాను హేళనగా.

"అవును—అందుకే?" అన్నాడు సుబ్రమణ్యం నిబ్బరంగా.

అతనలా అంటాడని ఊహించని నేను కాస్త దెబ్బ తిన్నాను. ఓక్షణం ఆగి—"నిన్ను కాదన్నందుకు నాకేం బాధ? ఆమె నన్ను ప్రేమించింది. నేనామెను ప్రేమిస్తున్నాను—" అన్నాను.

"ఒకప్పుడామె నన్ను యెంతో తీవ్రంగా ప్రేమించింది. నేను లేకపోతే బ్రతకలేనంది. మా భవిష్యత్తు జీవితం గురించి కలలు కంది. తననుకున్న కలలన్నీ నాకు చెప్పి సిగ్గుపడింది. అలాంటిమనిషి డబ్బుకోసం ఒక్క రోజులో నీవైపు తిరిగింది. అలాంటి ఆడది మంచిదికాదు. ఏదో ఒకరోజున జీవితంలో నిన్నూ మోసం చేస్తుంది. అప్పుడా దెబ్బకు నువ్వు తట్టుకోలేవు. నీమీద నాకు జాలి. అందుకే హెచ్చరిస్తున్నాను. అసలు నిన్ను హెచ్చ

రించాలనే నిన్న నీ దగ్గరకు వద్దామనుకున్నాను. కానీ ఉద్యోగానికి ఓ సిఫారుసు దొరికింది—రాలేకపోయాను" అన్నాడు సుబ్రమణ్యం.

"మిస్టర్ సుబ్రమణ్యం! నీ అజ్ఞానానికి చాలా చింతిస్తున్నాను. మాటలన్నీ అయ్యేక మరో వెయ్యి రూపాయల కట్నం దొరుకుతుందంటే క్రొత్త బంధాల తెగబడ్డం లేదూ మగాళ్ళు! అదే ఆడది చేస్తే ఆమెను నమ్మకూడదంటావు! రాజేశ్వరి నిన్ను ప్రేమించలేదు. కట్నం లేకుండా పెళ్ళి చేసుకుంటానన్నావని నిన్ను అంగీకరించింది. నీకంటే అధికుడు తన్ను వరించగానే ఆమె సంతోషంగా ఒప్పుకుంది. ఒకసారి పెళ్ళి కాగానే ఏ ఆడదాని బుద్ధయినా నిలకడగానే ఉంటుంది. రాజేశ్వరి మీద నాకా నమ్మకముంది...." అన్నాను.

"అయితే పెళ్లి కాగానే బుద్ధిగా ఉంటే చాలా? పెళ్లికిముందు ఆమె ప్రవర్తన ఎలా వున్నా ఫరవాలేదా?" అన్నాడు సుబ్రమణ్యం నెమ్మదిగా.

"అంటే నీ ఉద్దేశ్యం?"

"ముందే చెప్పాను. రాజేశ్వరి మంచిది కాదు...."

నమ్మలేకపోయాను. ఏ రాజేశ్వరి అమాయకమైన ముఖంచూసి నాన్నకు జరిగిన అన్యాయానికి ప్రతీకారం తీర్చుకునే ఉద్దేశ్యం మానుకున్నానో ఆ రాజేశ్వరి కులట అని సుబ్రమణ్యం చెబుతున్నాడు. ఇదెంతవరకూ నిజం.

"మిస్టర్ సుబ్రమణ్యం నోటికి వచ్చినట్లు మాట్లాడ్డం కాదు. అన్న మాటలకు ఋజువు చూపించాలి...." అన్నాను ఆవేశంగా.

"మిస్టర్ సూర్యం—అనవసరంగా ఆవేశపడకు! రాజేశ్వరి నన్ను మోసం చేయగానే నేను కాస్త దెబ్బతిన్న

మాట నిజమే కానీ అతి స్వల్ప వ్యవధిలోనే నా దిగులు నీ పట్ల జాలిగా మారింది. మొట్టమొదటిసారిగా రాజేశ్వరిపై నాకు అనుమానం కలిగింది. నా స్నేహితులు కొందరామె గురించి చెడ్డగా చెబితే మొదట్లో నిర్లక్ష్యం చేశాను. ఉద్యోగంచేసే ఆడవారిపై అందరూ అభాండాలు వేస్తారనీ అవి నమ్మకూడదనీ అనుకున్నాను. అందుకు కారణం రాజేశ్వరి ముఖంలో కనిపించే అమాయకత్వం.

నన్నామె మోసం చేయగానే ఆమె అమాయకురాలు కాదని అర్థమైంది. ఆ మర్నాటినుండి ఆమెను నీడలా వెన్నంటాను. ఉద్యోగంలేని నాకు వేరే పనేముంది? నా తీరుబడిని ఆమెచరిత్ర తెలుసుకుందు కుపయోగించాను. ఆమె చరిత్ర అతి నీచమైనదని తెలుసుకున్నాను. అప్పుడే నాకు నీ పట్ల కృతజ్ఞతాభావం కూడా కలిగింది. నీ కారణంగానే ఆ రాక్షసి బారినుండి తప్పించుకో గలిగాను కాబట్టి నీకూ కొంత ఉపకారం చేయాలనిపించింది. నీకు చెప్పాలనుకు నేలోగా నువ్వే వచ్చావు. నా మాట విని నువ్వు ఆమె సంగతి మర్చిపో—"

ఈ మాటలు నేనాశ్చర్యంగా విన్నాను. నేనూహించని కథ ఇది. ఇది అతను అసూయతో కల్పించి చెబుతున్నాడా, లేక నిజంగా జరిగినదేనా?

"నేను నీ మాటలు నమ్మవచ్చా — సుబ్రమణ్యం?" అన్నాను.

"పూర్తి నమ్మకం కలగాలంటే నేను చెప్పినట్లు చెయ్యి—" అన్నాడు సుబ్రమణ్యం.

5

"ఎవరు కావాలి సార్!" అన్నాడు అక్కడి వుద్యోగి.

రాజేశ్వరి పేరు చెప్పాను.

"ఆ పక్క గదికి వెళ్ళండి సార్!" అన్నాడతను.

గది తలుపులు దగ్గరగా వేసివున్నాయి. నెమ్మదిగా చప్పుడు కాకుండా తీశాను. లోపలి దృశ్యం నాకు ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది.

అది చిన్న గది. ఆ గది నీటుగా సర్ది వుంది. ఓ టేబులు, టైపురైటరూ పక్కగా ఫైళ్ళు పెట్టుకునే ర్యాకూ వున్నాయి. అక్కడ ఇంకో తలుపు దగ్గరగా వేసివుంది. ఆ తలుపులోకి యూనిఫాంలో వున్న ఓ మనిషి కళ్ళు దగ్గరగా పెట్టి చూస్తున్నాడు. అతను ప్యూన్ అయుండాలని అనుకున్నాను.

నెమ్మదిగా అతన్ని సమీపించి భుజంమీద చేయి వేశాను. అతనులిక్కిపడి నా వంక చూసి ఏదో అనబోయాడు. చటుక్కున ఓ పదిరూపాయలనోటు అతనికి చూపి మాట్లాడవద్దన్నట్లు సైగ చేశాను. అతను నా కూడా ఆ గదిలోంచి బయటకు వచ్చాడు.

"లోపల ఏమిటి చూస్తున్నావ్?"

ప్యూన్ క్షణంపాటు తడబడి — "కావాలంటే మీరూ చూడవచ్చు—" అంటూ నా దగ్గర్నుంచి పది రూపాయలనోటు అందుకున్నాడు.

"ఆ గదిలోకి వెడతాను—" అన్నాడు.

"వెళ్ళడానికి వీల్లేదు. నా వుద్యోగం వూడుతుంది...." అన్నాడు ప్యూన్.

అతని పరిస్థితి అర్థమైంది. నేను వెళ్ళి తలుపు దగ్గరకు వెళ్ళాను. తలుపుకు ఆ కన్నం చాలా తెలివిగా చేయబడివుంది. తలుపునిండా సున్నాల్లాంటి డిజైనులున్నాయి. అలాంటి ఓ డిజైను స్థానంలో ఆ రంధ్రం చేయ

పడింది. గదిలోనివారికి తెలియకుండా గదిలో విశేషాలు చూడవచ్చు. అందులోంచి చూసి షాక్ తిన్నాను.

లోపల ఒక పురుషుడు, స్త్రీ ఉన్నారు. వారిచేష్టలు చాలా అసభ్యంగా ఉన్నాయి. ఆ స్త్రీ సాక్షాత్తూ రాజేశ్వరి!

ఫ్యాన్ నాకు వివరాలు చెప్పాడు. ఆ పురుషుడు కంపెనీ యజమాన్యానికి సంబంధించినవాడు. ఈ ఆఫీసులోనూ కూర్చుంటాడతను. అతను ఆఫీసులో కూర్చునేది విలాస జీవితానికి. ఆ గదికి కాపలా ఈ ఫ్యాన్. రాజేశ్వరి అతనికి పర్సనల్ అసిస్టెంటు. ఈ గదిలోకి ఇంకెవ్వరూ రారు.

"గది తలుపుకు ఆ కన్నం ఎవరు చేశారు?" అన్నాను.

అది ఫ్యాన్ తనే స్వయంగా చేశాడుట. తనకు తెలిసిన వాళ్ళ దగ్గర అయిదూ పదీ పుచ్చుకుని గదిలో దృశ్యాలు చూపిస్తూంటాట్ట. ఆ గదిలో ఉన్నంతసేపూ రాజేశ్వరి నగ్నంగానే ఉండాలట. ఆ పురుషుడు మహా రసికుడట. ఒకరోజు తను ఇంకో స్త్రీని కూడా తీసుకువచ్చాట్ట. గదిలో టేబుల్ టెన్నిస్ ఆడడానికి టేబుల్ వుంది. ఒకరోజు సెట్ స్థానంలో రాజేశ్వరి బల్లమీద నగ్నంగా పడుకుందిట. ఆ పురుషుడూ, ఆమె కలసి టేబుల్ టెన్నిస్ ఆడారుట. అందరూ నగ్నంగానే ఉన్నారుట. ఫ్యాన్ వివరాలను కాస్త అసభ్యంగానే చెప్పాడు.

"నన్నెలా లోపలకు రానిచ్చారు?" అన్నాను.

రాజేశ్వరికోసం యెవరొచ్చినా ఈ గదికి పంపుతారుట. ఈరోజు నేనిక్కడికి వస్తానని ఫ్యాన్‌కి సుబ్రహ్మణ్యం చెప్పాట్ట.

ఫ్యాన్ చేతిలో మరో పదిరూపాయలు పెట్టి అక్క

డ్పించి బయటపడ్డాను.

ఎంత నీచమైనదీ ప్రపంచం.

లక్షల ఆస్తికి వారసుడ్ని నేను. ఇంతవరకూ నాకు స్త్రీ స్పర్శ తెలియదు. శరీరాన్ని చాలా పవిత్రంగా ఉంచుకున్నాన్నేను. ఎంతో అమాయకంగా కనబడే రాజేశ్వరి స్వైరిణి!

ఆ సాయంత్రం రాజేశ్వరిని పార్కులో కలుసుకున్నాను.

ఆమె ఎప్పటిలాగే మామూలుగానే వుంది. అమాయకమైన కళ్ళతో నా వంక చూసింది.

"ఈరోజు రెండోసారిగా నీ ఆఫీసుకు వచ్చాను. మొదటిసారి వచ్చినపుడు నిన్ను బయటకు పిలిపించి వుత్తరమిచ్చాను. ఇప్పుడు స్వయంగా లోపలకు వచ్చి నీ నిజస్వరూపం చూశాను...." అన్నాను.

ఆమె కళ్ళలో కలవరం కనబడింది—"నిజస్వరూపం అంటే?"

"మన అసలు రూపం కనబడకుండా బట్టలు కట్టుకొంటాం. నిజస్వరూపం బట్టల మరుగున ఉండిపోతుంది. కానీ ఆఫీసులో నీ నిజస్వరూపం చూసే అవకాశం కలిగింది...." అన్నాను.

ఈసారి ఆమె ముఖంలో మరింత కంగారు కనబడింది. "ఏం చూశావ్ నువ్వు?"

"నిన్నూ, నీ కంపెనీ యజమానినీ ఒకే గదిలో చూశాను. ఇద్దరూ నిజస్వరూపాల్లోనే ఉన్నారు. అప్పుడు హైము పదకొండయిందనుకొంటాను...." అన్నాను.

"నన్ను గురించి ఎవరైనా చెడ్డగా చెబితే విన్నావా?" అంది రాజేశ్వరి.

"చిన్న విషయం వేరు. నువ్వు టేబిల్ టెన్నిస్ బల్ల మీద నెట్‌గా నిజస్వరూపంలో పడుకోవడం విన్నాను. చూసింది వేరు. చెప్పమంటావా?" అంటూ స్వరం తగ్గించి నేను చూసింది చెప్పాను.

రాజేశ్వరి ముఖం గంభీరంగా మారిపోయింది — "అయితే నీకు అంతా తెలిసిపోయింది. నేనొక అభాగ్యురాలిని—" అంది.

"కాదు, మోసగత్తెవు...." అన్నాను.

"ఒకవిధంగా మోసగత్తెనే.... ఒక హంతకుడి కొడుకునని స్పష్టంగా చెప్పావు. నీ గురించి ఒక్క విషయం కూడా దాచలేదు. కానీ నా గురించి నేను చెప్పలేదు. ఆ కంపెనీలో ఉద్యోగంలో చేరి నేను పాడైపోయాను. కానీ ఇది నా అనుమతితో జరిగింది కాదు. నా అసహాయత నాధారంగా తీసుకొని నా యజమాని నన్నిలా చేశాడు. మొదటిరోజు డిక్టేషన్ పేరుతో గదిలోకి పిలిచి బలవంతం చేశాడు. వాడి పశుబలానికి లొంగిపోయాను. అప్పుడు కొన్ని ఫోటోలు తీసుకుని వాటి సాయంతో బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తూ నన్ని ఉద్యోగం మానకుండా చేస్తున్నాడు.

గదిలో నా శీలం కోల్పోవడమే కాక కంపెనీ తాలూకు కొన్ని అక్రమ వ్యవహారాల్లో కూడా నేను పాల్గొనవలసివస్తోంది. ఇంకో అమ్మాయెవరైనా నా వుద్యోగంలో ప్రవేశించేవరకు నాకీ బాధ తప్పదు. చూస్తూ చూస్తూ మరో అమ్మాయిని నా గతి పాల్జేయలేక నేనే ఈ వుద్యోగం కొనసాగిస్తున్నాను. ఒకటి రెండుసార్లు ఆత్మహత్య చేసుకోవాలనుకున్నాను కానీ— నేను కావాలని ఏ తప్పూ చేయనప్పుడలా యెందుకు చేయా

లనిపించి ఊరుకున్నాను...." అంది రాజేశ్వరి నిట్టూర్చి.

"అయితే నన్నెలా పెళ్ళి చేసుకోవాలని అనుకున్నావు...." అన్నాను తీవ్రంగా.

"నిజం చెప్పాలంటే సుబ్రమణ్యాన్ని కాదని మిమ్మల్ని పెళ్ళి చేసుకోవాలని నే ననుకోవడానికి కారణం అదే! ఓ పాతికవేల రూపాయలిస్తే నా ఫోటోలు నాకిచ్చి ఉద్యోగంలోంచి నన్ను రిలీవ్ చేస్తానన్నాడు కంపెనీ యజమాని...." ఒక క్షణం ఆగి అంది రాజేశ్వరి—"నాకై నేను ఇంకో అమ్మాయినైనా అప్పగించాలి. లేదా పాతిక వేల రూపాయ లిస్తే అతనింకో అమ్మాయిని వెతుక్కుంటాడు. ఇదీ అతని షరతు. చూస్తూ చూస్తూ నా చేతుల్తో మరో అమ్మాయినీ రొంపిలోకి దించడం నా కిష్టంలేదు. కానీ సుబ్రమణ్యాన్ని పెళ్ళి చేసుకు నేందుకాప నే చేయాలనుకున్నాను.

"మీ పరిచయం కాగా నే-సుబ్రమణ్యాని కన్యాయం జరగొచ్చుగాక—కనీసం నా కారణంగా ఇంకో కన్నె పడుచు జీవితం నాశనం కాకూడదనిపించింది. పాతిక వేలు మీకో లెక్క కాదు—ఈ ఊబిలోంచి బైట పడవచ్చునను కున్నాను కానీ మీకు అంతా తెలిసిపోయింది. మీరింక నన్నెలాగూ పెళ్లి చేసుకోరు.... నేనీ ఊబిలోంచి బైట పడలేను....ఇంక ఆ సుబ్రమణ్యం సంగతి చెప్పనే అక్కర్లేదు...." అంది రాజేశ్వరి బాధగా.

ఆ క్షణంలో రాజేశ్వరిపట్ల నాకున్న ద్వేషమంతా పోయింది. ఆమెపైన జాలి కలిగింది. ఆమె తన గురించి నిజాన్ని దాచిపెట్టడం సహజమే! ఆ పరిసితుల్లో నేనున్నా అంతే చేసేవాడిని. అంతమాత్రాన అన్నీ కోల్పోయిన ఆమెను నా స్వంతం చేసుకోలేను.

"రాజేశ్వరీ నీపట్ల నాకు సానుభూతి ఉంది. కానీ నేను నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోలేను...." అన్నాను.

రాజేశ్వరి కనుకొలకుల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి. ఆమె రెండు చేతులతోటీ ముఖం కప్పుకుని యేడుపు ప్రారంభించింది. ఆ ఏడుపు క్రమంగా పెద్దదై ఆమె వెక్కి వెక్కి ఏడ్వసాగింది.

ఆమెను అలా చూస్తూంటే నాకు బాధ అనిపించింది. అప్పుడే నేనో విషయం గుర్తించాను. సుబ్రహ్మణ్యాన్ని మానసికవ్యధకు గురిచేయాలనుకున్నాను నేను. కానీ అతను చెప్పిన నిజం కారణంగా నేనే ఇప్పుడు మానసిక వ్యధకు గురయ్యాను. రాజేశ్వరి గురించి తెలిసిన నిజం నన్ను కనీసం కొన్ని మాసాలపాటు వేధించి తీరుతుంది.

ఇప్పుడు ఒక్క రాజేశ్వరిమీద మాత్రమేకాక, స్త్రీ జాతిమీదనే నాకు మోజు పోయింది. సుబ్రహ్మణ్యాన్ని చంపేకనే ఇక నా బ్రతుకు గురించి ఆలోచిస్తాను — అనుకొని రాజేశ్వరిని ఆమె కర్మకు వదిలిపెట్టి అక్కడ్నించి బయల్దేరాను.

6

సుబ్రహ్మణ్యాన్ని చంపడం గురించి ఓ రాత్రంతా ఆలోచించాను.

అతన్ని చంపడానికి రెండే రెండు మార్గాలున్నాయి.

ఒకటి అతని గదికి వెళ్ళి చంపడం!

అతని గది ఆట్టే జనసంచారంలేని ఒకచోట ఉంది. అక్కడ అయిదు మేడలున్నాయి. ఒకదానితో ఒకటి సంబంధం లేకుండా ఉండే ఆ మేడల్లో ఒకమేడలో గ్రౌండ్ ఫ్లోర్‌లో వుంది సుబ్రహ్మణ్యం గది. ఆ గదికి రాత్రి తొమ్మిదిగంటల ప్రాంతాల వెడితే ఎవ్వరూ

పట్టించుకోరు. అక్కడికి నేను వెళ్ళినట్లే తెలియదు.

సుబ్రమణ్యంది ఓ పల్లెటూరు. ఉద్యోగప్రయత్నంమీద వచ్చి ఉంటున్నాడతను కొద్ది మాసాలుగా. పగటిపూట కొందరిళ్ళల్లో ట్యూషన్ చెప్పి కొంత డబ్బు సంపాదిస్తున్నాడతను. అద్దె చవగ్గా వుంటుందని ఊరికి చివరగా ఉంటున్నాడతను. అతను హత్య చేయబడితే ఆ విషయం తెలుసుకుందుకు చాలాకాల పడుతుంది.

రెండో మార్గం నా ఇంటికి ఆహ్వానించి చంపడం. ఇక్కడ హత్య చేయడం సులభమే—కానీ తప్పించుకోవడం కష్టమవుతుంది. మళ్ళీ ఏ సుబ్రమణ్యంలాంటివాడో యేదోవిధంగా సాక్షంగా నిలబడి నన్ను పట్టించే అవకాశాలిక్కడున్నాయి.

బాగా ఆలోచించి అతన్ని అతనింట్లోనే చంపాలని నిశ్చయించుకున్నాను. ఇలా నిర్ణయించుకున్నాక నా మనసు బరువెక్కింది. కొరవితో తల గోక్కుంటున్నాననీ, కోరి ఆపద నాహ్వానిస్తున్నాననీ, కావాలని సుఖజీవితానికి దూరమవుతున్నాననీ అనిపించసాగింది. అయితే మరి నాన్న సంగతేమిటి?

సుఖంగా నాతో జీవించవలసిన నాన్న సుబ్రమణ్యం కారణంగా ప్రస్తుతం జైల్లో వున్నాడు — యావజ్జీవ కారాగార శిక్ష ననుభవిస్తూ.

నాన్న నాకోసం ఎన్నో యేమిటి?—అన్నీ త్యాగం చేశాడు. నాన్నకోసం ఇంతవరకూ నేనేమీ చేయలేదు. ఒక్కటంటే ఒక్క త్యాగం కూడా చేయలేదు.

నేను సుబ్రమణ్యాన్ని చంపితే నాన్న జైలుశిక్ష తగ్గుతుందా?

తగ్గొచ్చు తగ్గకపోవచ్చు. కానీ నా పగ తీర్తుంది.

నిజం చెప్పాలంటే నా పగ అంత బలంగా లేదు. కాలం గడుస్తూంటే ఆత్మబంధువుల వియోగాలే మరిచి పోవచ్చుగదా—అలాంటప్పుడు ఈ పగదేముంది?

నా ఆలోచనలింకా ఏ కొలిక్కీ రాకుండానే రాజేశ్వరి దగ్గర్నుంచి నాకో ఫోన్ కాల్ వచ్చింది. దయతో తననోసారి పార్కులో కలుసుకోమని కోరిందామె— ఆ సాయంత్రం కలుసుకోవాలిట. సరేనన్నాను.

నా నుంచి రాజేశ్వరి యేమి కోరుతోంది? ఎందుకామె నన్ను చూడగోరుతోంది?

ఈ ఆలోచనలు చాలాసేపు నన్ను వేధించాయి.

ఆ సాయంత్రం ఆమె చెప్పిన చోటకు వెళ్ళాను. అక్కడ రాజేశ్వరిమాత్రమే కాదు సుబ్రమణ్యంకూడా వున్నాడు. అందుకు నేను చాలా ఆశ్చర్యపడ్డాను.

రాజేశ్వరి తలవంచుకుని కూర్చుంది. సుబ్రమణ్యమే నన్ను పలకరించి—"రాజేశ్వరి నా తరఫున నిన్ను పిలిచింది—" అన్నాడు.

"ఎందుకు?" అన్నాను ఆశ్చర్యంగా.

"రాజేశ్వరి కారణంగా నాకు స్త్రీ జాతిపైనే అసహ్యం ఏర్పడినమాట నిజం. అయితే రాజేశ్వరి అసలు కథ తెలిశాక నా అసహ్యం స్త్రీజాతి మించి మన సమాజం మీదకు మళ్ళింది. ఏదియేమైనా ఆమె పరిస్థితులకు బానిస తప్పితే—ఆమెదంటూ తప్పేమీ లేదని నాకు అనిపించింది. ఇప్పుడీ స్థితిలో ఆమెనలా వదిలేస్తే అధఃపాతాళానికి వెళ్ళిపోతుంది. ఆమెకు చేయూత అవసరం. నేనామెకు చేయూతనిచ్చి గౌరవంగా బ్రతికే అవకాశం ఇవ్వదల్చుకున్నాను—" అని అన్నాడు సుబ్రమణ్యం.

"అంటే?" అనడిగాను.

"నేను రాజేశ్వరిని పెళ్ళి చేసుకుంటాను...."

షాక్ తిన్నాను — "నువ్వేమంటున్నావో నీకు తెలుసా?"

"తెలుసు—" అన్నాడు సుబ్రమణ్యాం ముక్తసరిగా.

"అయితే ఈ విషయం నాకెందుకు చెప్పడం?" అన్నాను చిరాగ్గా.

అప్పుడు రాజేశ్వరి పెదవి విప్పింది—"నన్ను పెళ్ళి చేసుకోలేకపోయినా నాకు సాయపడగలనని అన్నావు గదా—అందుకని నీ సాయం కోరాలని అనుకున్నాను-"

"మీ పెళ్ళికి నేను చేయగల సాయమేముంది?" అన్నాను అర్థంకాక.

"ఆ బ్లాక్ మెయిలర్ బాధనుంచి తప్పించుకోడానికో పాతిక వేలు కావాలి. నువ్వు తప్ప నాకు సాయపడగలవారెవ్వరూ లేరు—" అంది రాజేశ్వరి.

"ఊరికే ఇవ్వద్దు. అప్పుగా ఇవ్వు. నేను నీకు నోటు రాసిస్తాను...." అన్నాడు సుబ్రమణ్యాం.

సుబ్రమణ్యాం త్యాగశీలతకు నేనాశ్చర్యపడ్డాను. అంతలోనే నాలో ఓ చిన్న అనుమానం ప్రవేశించి క్షణాలమీద పెద్దదిగా మారిపోయింది.

నన్ను అమాయకుడ్ని చేసి వీళ్ళిద్దరూ నాటకమాడలేదు గదా!

ఆలోచించి చూడగా వాళ్ళేదో ఓ పెద్ద పథకంవేసి నన్ను వెర్రివెధవను చేయాలనుకుంటున్నారనిపించింది. ఈ భావం స్ఫురించగానే నాకొచ్చిన కోపమింతా అంతా కాదు.

ఏదియేమైనా ఈ విషయంలో పైకి తేలదల్చుకోలేదు. అందుకే రాజేశ్వరివంక చూసి — "ఆల్ రైట్.

పాతిక వేలిస్తాను. నీ బ్లాక్ మెయిలర్ ని నేనే స్వయంగా కలుసుకుని, ఆ డబ్బు ఇచ్చి నీ నెగటివ్సు తీసుకుంటాను. అందుకు యేర్పాట్లు చేయి—" అన్నాను.

7

రాజేశ్వరి నాకు ఫోన్ చేసి ఓ అడ్రస్ చెప్పింది. అది నోట్ చేసుకున్నాను. పాతిక వేలు—అన్నీ వందరూపాయలనోట్లు జేబులో పెట్టుకున్నాను. కాలినడకన బయటకు వచ్చాను.

రాజేశ్వరిచ్చిన అడ్రసు పట్టుకోవడం చాలా కష్టమైంది. సందుగొందులు తిరగాల్సొచ్చింది, ఎందరో ఇళ్ళవాళ్ళను పలకరించాల్సొచ్చింది. కిళ్ళీకొట్ల వాళ్ళ సాయం కూడా తీసుకున్నాను.

ఇప్పుడు నన్నెవ్వరు కలుసుకుంటారు?

ఆ రోజు ఆ కంపెనీ ఆఫీసులో చూసిన మేనేజరేనా?

అతను నిజంగా కంపెనీ మేనేజరా—లేక రాజేశ్వరి, సుబ్రమణ్యం నాటకమాడిస్తున్న మనిషా?

ఎందుకో అది నాటకమంటే నాకు మనసొప్పలేదు. ఒక ఆడది పరాయి మగవాడిముందు మరీ అంత పచ్చిగా ప్రవర్తించలేదు-నిజమైన చనువుంటే తప్ప! పాతిక వేల రూపాయలకోసం యే ప్రియుడూ తన కాబోయే భార్యనటువంటి పనికి వినియోగించాడు. ఈ దృశ్యాన్ని చూసే మూడోవ్యక్తి ప్ల్యాన్ కూడా వున్నాడు. ఇలాంటి నాటకాన్ని సిగ్గూ, శరమూ ఉన్న వాళ్లెవరూ ఆడలేరు. సుబ్రమణ్యం, రాజేశ్వరి మర్యాదస్థులవలెనే కనబడతారు.

ఆలోచిస్తూనే నాక్కావలసిన ఇల్లు చేరి తలుపు తట్టాను. అయితే తలుపు తెరిచే వుంది. కాస్త గట్టిగా తట్టగానే అది తెరుచుకుంది.

అది చాలా మామూలు పెంకుటిల్లు. ఇంట్లో ఎవ్వరూ వేరే మనుషులున్నట్లు లేదు. ఎక్కడా అలికిడి వినిపించడంలేదు.

ఒకసారి వాచీవంక చూశాను. టైము ప్రకారమే వచ్చాను నేను. అయితే రాజేశ్వరి ఎక్కడ? ఆ కంపెనీ మేనేజరెక్కడ? ఎవరూ ఇంకా రాలేదేం?

ఆలోచిస్తూనే నేను గదిని పరిశీలించి చూశాను. గది మధ్య నల్లగా మెరుస్తూ ఓ వస్తువు కనిపించింది. ఆశ్చర్యంగా దాన్ని సమీపించాను. అది ఒక పిస్తోలు.

అప్రయత్నంగా అందుకొని చూశాను.

నేనెప్పుడూ పిస్తోలు వాడలేదు కాని దానివాటం చూస్తూంటే అది బొమ్మ పిస్తోల్లా లేదు. నిజం పిస్తోలనే అనిపిస్తోంది. నిజం పిస్తోలయితే ఆ ఇంట్లో యెందుకు పడివుంది?

పిస్తోలు చేత్తో పట్టుకుని చుట్టూ చూశాను. అక్కడ్నించి మరో గది ఉంది. గది గుమ్మానికి అడ్డంగా తెర వ్రేలాడుతూ ఉంది. తెరను తొలగించుకుని ఆ గదిలో ప్రవేశించాను. అంతే?

నా చేతిలోని పిస్తోలు నేలజారింది. నా కళ్ళు ఆశ్చర్యంతో పెద్దవయ్యాయి. నా గుండె నాకు తెలియకుండా నే వేగంగా కొట్టుకోసాగింది. నా శరీరమంతా ఒక్కసారి వణికింది.

గదికి మధ్య నేలమీద వెల్లకితలా పడివుంది శవం. గుండెలనుంచి రక్తం కారినట్లుంది.

ఆ శవం రాజేశ్వరిది!

నేను రాజేశ్వరిని సమీపించీ జాలిగా ఆమెవంక చూశాను.

చివరకు ఆమెను ఎటువంటి చావు వరించింది.

ఆసలు రాజేశ్వరిని ఎవరు చంపారు? యెందుకు చంపారు?

నా ఆలోచనలింకా ఓ కొలిక్కి రాకుండానే వీధి గుమ్మంవైపు యేదో కలకలంలా వినబడింది. అప్పుడు నేనీ లోకంలోకి వచ్చాను. నేనున్నది ఒక హత్యా ప్రదేశంలో. ఇప్పుడెవరైనా వచ్చి నన్ను చూస్తే ఈ హత్యానేరం నాకే అంటగడతారు. అందులోనూ నేను హంతకుడి కొడుకును కూడా!

ఎవరో ఆ గదిలోకి వస్తున్నారనిపించి అక్కడున్న బీరువాపక్క దాక్కోవాలనుకొన్నాను. ఆ బీరువాపైన చేతులువేసి వెనక్కి వెళ్ళాలని ప్రయత్నించాను. కానీ వెనుక తగినంత చోటు లేదు. అప్పుడే నాకు ఆ గది లోంచి మరో గదిలోకి వున్న దారి కనబడింది. హడావుడిగా అలా పరుగెత్తాను. ఆ దారి వంటింట్లోకీ అక్కడ్నించి దొడ్లోకీ నన్ను నడిపించింది. దొడ్డికి ఓ గుమ్మం వుంది. అది బార్లా తీసివుంది. అక్కడ్నించి నేనో ఇరుకు సందులోకి వెళ్ళాను. అంతవరకూ నా గుండెలు దడదడ లాడుతూనే వున్నాయి. అప్పటికి నా మనసు కాస్త తేలికపడింది.

నెమ్మదిగా ఇల్లు చేరుకుని బట్టలు మార్చుకున్నాను. అనుకోనిది జరిగినందువల్ల నా శరీరమంతా ఆదో విధమైన ఉత్తేజానికి గురైంది.

నేను ఇల్లు చేరుకున్న అరగంటకు నా ఇంట్లో టెలిఫోన్ మోగింది.

"హలో!" అన్నాను.

"మిస్టర్ సూర్య మేనా?" అంది అవతలి కంఠం.

"అవును.... మీ రెవరు?"

"రాజేశ్వరిని చంపిన హంతకుడ్ని...." అంది అవతలి కంఠం.

ఉలిక్కిపడ్డాను—"ఏమన్నావ్?"

"రాజేశ్వరిని చంపిన హంతకుడ్ని. తన కథ మరో మనిషికి చెప్పిన పాపానికి రాజేశ్వరి చచ్చిపోయింది. ఆమె శవాన్ని చూసి నువ్వు ఉత్తినే ఊరుకోక పిస్తోలు పై నీ వేలిముద్రలు వేశావు. నీ గురించిన ఆధారాలింకా మరి కొన్ని వదిలావు. అవన్నీ పోలీసుల రికార్డులోకి వెళ్లిపోతు న్నాయి. ఆ హత్యానేరం నీకే చుట్టుకుంటుంది...."

నాకు ముచ్చెమటలు పోశాయి—"ఎవర్నువ్వు. నీకేం కావాలి!" అన్నాను కంగారుగా.

"నేనెవరో నువ్వు తెలుసుకోలేవు. కానీ హత్యా నేరంపైన జైలుకి వెళ్ళడానికి సిద్ధంగావుండు...." అందా కంఠం.

"నేను నీకేం అపకారం చేశాను?"అన్నాను దీనంగా.

"అపకారికి ఉపకారం చేయడం చాలా గొప్ప విశేష మన్నాడు సుమతి. నేనందుకు వ్యతిరేకిని. నేను ఫాలో అయ్యేది కుమతీశతకం. కుమతీ శతకం ఏమంటుందంటే ఉపకారికి కూడా అపకారం చెయ్యమని!" అందా కంఠం.

"హలో—నన్ను రక్షించలేవా?" అన్నాను కంగా రుగా.

"పాతిక వేలతో మా కంపెనీ మనిషిని కొనడానికి ప్రయత్నిస్తావా? నీలాంటివాళ్ళు బ్రతికుండడం మా కంపె నీకి క్షేమంకాదు. నిన్ను రక్షించడం నా వల్ల కాదు. సో బీ రెడీ ఫర్ ట్రయల్!"—అవతల క్లిక్ మంది.

నాకు పిచ్చెక్కినట్లయింది. ఇలాంటి పరిస్థితిలో ఇరుక్కుంటానని నే నెన్నడూ అనుకోలేదు.

ఈ సందర్భంలో నన్ను రక్షించగలిగిన వారెవ్వరు?

ఎవరైనా ప్రయివేట్ డిటెక్టివ్‌ను కలుసుకోవాలనుకున్నాను. ప్రయివేట్ డిటెక్టివ్ అనగానే నాకు డిటెక్టివ్ వెంకన్నే గుర్తుకొచ్చాడు. ఎలాంటి కేసులోనైనా అసలు హంతకులను పట్టుకోవడంలో ఆయన దిట్ట అంటారు. వ్యక్తిగత సామర్థ్యానికి అదృష్టం కూడా తోడుకావడం కొందరి విషయంలో జరుగుతుంది. అలా అదృష్టం కలిసిరావడంవల్లనే ఆయన మా నాన్నను హంతకుడిగా నిరూపించగలిగాడు.

వెంటనే నాకు భయం వేసింది. వెంకన్న మా కుటుంబానికి అచ్చిరాలేదు. ఆయన అదృష్టం సంగతి యెలా వున్నా ప్రస్తుతం నన్ను దురదృష్టం వెంటాడుతోంది. తీరి కూర్చుని నేనాయన వద్దకు వెళ్ళడమెందుకూ? ముందు అనుమానితుల లిస్టులోకి నా పేరు రానీ చూద్దాం—అనుకున్నాను.

అప్పుడే నాకో విషయం గుర్తుకొచ్చింది.

నేను రాజేశ్వరిని పెళ్లి చేసుకుంటానన్నాను. ఆమె సంతోషంగా అంగీకరించింది. ఆమెకు ఖరీదైన బహుమతులిచ్చాను. ఆ తర్వాత ఆమెను పెళ్ళి చేసుకోనని అన్నాను. రాజేశ్వరి శవాన్ని గుర్తించడం జరుగగానే ఆమె తలిదండ్రులు నా పేరు చెబుతారు. పోలీసుల అనుమానం నాపై మళ్ళుతుంది. వేలిముద్రలు పరిశీలిస్తారు. నన్ను హంతకుడిగా నిరూపిస్తారు. నేనేం చెప్పినా యెవరూ నమ్మరు. నా కథ అంతా కల్పనలో వుంటుంది. అందులోనూ నేను హంతకుడి కొడుకును! ఎవరికీ నాపై దయ

ఉండదు. నమ్మకం వుండదు.

అంటే అన్యాయంగానైతేం నేను పట్టుబడడం తప్పని సరి! అంటే స్వేచ్ఛగా నేను తిరగడానికి నా కున్న వ్యవధి చాలా తక్కువగా వుంది. ఈలోగా ముఖ్యమైన రాచకార్యాలుంటే చక్కబెట్టుకోవాలి. సుబ్రహ్మణ్యాన్ని చంపడంకంటే నాకున్న రాచకార్యాలేమిటి?

ఈ ఆలోచన రాగానే నా రోమాలు నిక్కబొడుచుకున్నాయి.... సుబ్రహ్మణ్యం చావాలి.

నేను లేచి అల్మిరా దగ్గరకు వెళ్ళాను. అందులో ఒక సీసా వుంది. ఆ సీసాలోది విషం అని నాన్న చెప్పాడు నాకు. తను చేసే ప్రమాదకరమైన కార్యాలకు అటువంటి విషం దగ్గరుండడం మంచిదని ఆయన నాతో అన్నాడు.

నాన్నలో చెప్పుకోదగ్గ గొప్ప విశేషమేమిటంటే నాకు ఇరవయ్యేళ్లు వచ్చినప్పట్నుంచీ ఇంట్లోని రహస్యాలన్నీ నాకు చెప్పేశాడు. తను చేసే ప్రమాదకరమైన పనుల వివరాలు నాకు చెప్పేవాడు కాదు కానీ తను చేసేవి మంచిపనులు కాదనిమాత్రం చెప్పేవాడు. అమ్మ బ్రతికుంటే ఆయ నిలాంటి మార్గాలు తొక్కివుండేవాడు కాదుట. నన్నుమాత్రం చెడ్డపనుల జోలికి వెళ్ళకుండా జీవితాన్ననుభవించమనేవాడు.

నాన్నకు శత్రువులు చాలామంది వుండివుండాలి. వాళ్ళ పేర్లుమాత్రం ఆయన నాకెన్నడూ చెప్పలేదు. నేను కూడా యెన్నడూ తరచి తరచి అడుగలేదు.

ఇప్పుడాలోచిస్తూంటే అనిపిస్తోంది. రాజేశ్వరి పని చేసే కంపెనీ మేనేజర్‌కీ నాన్నకీ యేదో శత్రుత్వముండివుండాలి. ఒకే దెబ్బకు రెండు పిట్టలన్నట్లు వాడు

రాజేశ్వరిని చంపి నన్ను హత్యా నేరంలో ఇరికించాడు.

కొంపలుమునిగే పరిస్థితివస్తే తను చావడంకోసం విషం కూడా ఇంట్లో అట్టే పెట్టుకున్నాడు నాన్న. అంటే ఆయనెలాంటి ప్రమాదకరమైన పనులు చేసేవాడో ఊహించుకోవచ్చు. అంతా నా కోసం. అలాంటి నాన్న కోసం నేను ఈమాత్రం చేయలేనా?

అల్మిరాలోంచి విషం సీసా తీసుకున్నాను.

ఇంట్లోంచి బయటకు వచ్చాను. తిన్నగా సుబ్రమణ్యం ఇంటికి వెళ్ళాను.

సుబ్రమణ్యం ఇంటికి తాళం వేసివుంది. అతను తాళం చెవి ఇంటాయన దగ్గర వదిలి వెడతాడు. నేనాయన వద్దకు వెళ్ళి తాళంచెవి అడిగి తీసుకున్నాను. అదివరలో ఆయన ఒకటి రెండుసార్లు నన్ను చూశాడు. అందువల్ల మాట్లాడకుండా తాళంచెవి ఇచ్చాడు.

నేను తాళంతీసి గదిలో ప్రవేశించాను. గదిలో కూజా వుంది. కూజాలో నీళ్ళున్నాయి. నా జేబులోవున్న విషం సీసా తీశాను. కూజాలోని నీళ్ళలోకి సీసాలోని విషాన్ని ఒంపాను. ఒకసారి కూజాను బాగా కలిపి మూత పెట్టాను. కూజాను నా చేత్తో పట్టుకునేటప్పుడు వేలిముద్రలు పడకుండా రుమాలు వుపయోగించాను.

తర్వాత అక్కడున్న లెటర్‌పాడ్ తీసుకొని—

"డియర్ సుబ్రమణ్యం - ఈరోజు సాయంత్రం నువ్వూ, నేనూ రాజేశ్వరీ పార్కులో కలుసుకొందాం. ఈ విషయం ఆమెకూ్కడా చెప్పు—" అని రాసి కింద సంతకం పెట్టి తారీఖు, టైము రాశాను. తర్వాత గదికి మళ్ళీ తాళంవేసి-ఇంటి యజమాని కాతాళాన్ని అందజేశాను.

ప్రస్తుతం నా పరిస్థితి అదోలా వుంది. నేను చాలా తెలివిగా ప్రవర్తిస్తున్నా అతి తెలివికి పోతున్నానేమో నన్న అనుమానం కూడా నన్ను పీడిస్తోంది. సుబ్రహ్మణ్యాన్ని చంపాలనుకోవడం యెంతవరకూ తెలివైనపనీ అని అంతరాత్మ అదేపనిగా ప్రశ్నిస్తోంది. అయితే తండ్రి ఋణం తీర్చుకోనేందుకు ఇంతకంటె చక్కని అవకాశ ముండదు మరి!

నేను ఇంటికి వెళ్ళాను. అంతవరకూ పోలీసులెవరూ ఇంటికి రాలేదు. కానీ యేదో క్షణంలో వాళ్ళు తప్పక వస్తారని నా అంతరాత్మ చెబుతోంది. అందుకని ఇంట్లో యెక్కువసేపు వుండదల్చుకోలేదు.

ఊరు విడిచి పోదామా అనిపించింది కానీ అందువల్ల అనుమానం మరింత పెరుగుతుంది. ఊరు విడిచినంత మాత్రాన పోలీసుల్ని తప్పించుకు తిరగడం చాలా కష్టం. అందువల్ల ధైర్యంగా వుండడమే మంచిది.

రోజంతా బయటే తిరిగాను. నా ఉత్సుకత అంతా రాజేశ్వరి మరణంపట్లే వుండడంవల్ల ఆ విషయాన్నొక కంట కనిపెడుతూనే వున్నాను.

శవాన్ని గుర్తుపట్టడం జరగలేదు. ఆమెను వర్ణిస్తూ రేడియో ప్రకటనలు వచ్చాయి. వార్తా పత్రికలకు హతురాలి ఫోటో అందజేయబడింది. అయితే ఈ హత్యాకేసు కోసం ఒక్కసారిగా స్పెషల్ ఇష్యూ రాదు కదా! అందువల్ల మర్నాడుదయంవరకూ ఈ హత్యకేసు ముందడుగు వేయలేదు.

అయితే నా అంచనా తప్పయింది.

రాత్రి ఎనిమిది గంటలప్రాంతంలో రాజేశ్వరి తలిదండ్రులు పోలీస్ స్టేషన్‌కు ఫిర్యాదునివ్వడానికి వెళ్లారు

అమ్మాయి యేమైందో తెలియడంలేదని. ఆ రోజల్లా ఆమె కంపెనీ ఆఫీసుకి కూడా వెళ్ళలేదని తెలిసింది. అందువల్ల వారు కంగారుపడి పోలీస్ స్టేషన్‌కి వెళ్లారు. అక్కడ కూతురు శవంగా ప్రత్యక్షమైంది.

శవం యెవరిదో తెలియగానే పరిశోధన వేగం అందుకోక తప్పదు. నేను రాజేశ్వరి కుటుంబాన్నోకంట కనిపెడుతూండడంవల్ల ఈ విషయం క్షణాలమీద నాకు తెలిసిపోయింది. వాళ్ళు పోలీస్ స్టేషన్‌కు వెళ్ళగానే నాకు రోజులు దగ్గరపడ్డాయని గుర్తించాను నేను.

నిస్సందేహంగా పోలీసులు నా దగ్గరకు వస్తారు. నన్నింక యెవ్వరూ రక్షించలేరు.

అదృష్టవశాత్తూ పోలీసుల దృష్టికి నేను రాకపోతే!

ఈ విషయంలో రిస్కు తీసుకునేందుకు లేదు. ప్రస్తుతం నా అదృష్టం బాగోలేదు.

ఏమైతే అయిందని డిటెక్టివ్ వెంకన్నను కలుసుకోనేందుకు నిర్ణయించుకున్నాను.

8

“నువ్వు నా దగ్గరకు రావడం ఆశ్చర్యంగా వుంది—” అన్నాడు డిటెక్టివ్ వెంకన్న.

మా నాన్న కేసు గొడవలో నేనాయన్ను చాలా సార్లు కలుసుకున్నాను. అప్పట్లో నా దృష్టి ఆయన అసిస్టెంట్సు సీతమ్మ, రాజమ్మలపైన వుండేది. పిల్లలిద్దరూ రసగుల్లాల్లా వుంటారు. చూసినకొద్దీ మళ్ళీ మళ్ళీ చూడాలనిపిస్తుంది. వాళ్ళను చూడ్డంలో అదోరకమైన ఆనందముంది.

ఇప్పుడు నాకా ఆనందం కలగడంలేదు వాళ్ళను చూస్తూంటే. అసలు వాళ్ళను చూడాలన్న కోరికే లేదు

నాలో.

"ఆపదలో వున్నవారు మీ దగ్గరకు రావడంలో ఆశ్చర్యమేముంది?" అన్నాను.

"మీ నాన్నను నేనేగదా హంతకుడ్ని చేశాను?" అన్నాడు వెంకన్న అదోరకంగా.

"ఆ హంతకుడి కొడుకును హత్యా నేరంనుంచి తప్పించ గలిగితే మీ గొప్పతనం బయట పడుతుంది—" అన్నాను.

వెంకన్న ఉలిక్కిపడి—"ఏమన్నావ్?" అన్నాడు.

నేను జవాబిచ్చేలోగా సీతమ్మ, రాజమ్మ లిద్దరూ ఏక కంఠంతో—"ఆ హంతకుడి కొడుకును హత్యా నేరం నుంచి తప్పించగలిగితే మీ గొప్పతనం బయటపడుతుంది-అన్నాడు-" అన్నారు.

"హంతకుడి కొడుకు హత్యా నేరంలో ఇరుక్కున్నాడా? ఇటీజే వెరీ డిఫికల్ట్ కేస్—" అన్నాడు వెంకన్న నిట్టూర్చి.

"మీకు డిఫికల్టీ యేమిటిసార్—నిజాన్ని కనుక్కోవడం మీకు మంచినీళ్ళప్రాయం. నే నిరుక్కున్న హత్యా నేరం మీరు పరిశోధించి నిజం కనుక్కోగలిగితే నేను ఆటోమేటిక్ గా బయట పడతాను—" అన్నాను.

"చాలా బాగా మాట్లాడుతున్నావ్—నాపై నువ్వు చూపిన గౌరవానికీ నమ్మకానికీ ధన్యవాదాలు. అయితే నా సామర్థ్యాన్ని నువ్వు తప్పు అంచనా వేయలేదను కుంటాను...." అన్నాడు వెంకన్న.

"అంటే?"

"ఒకవేళ నువ్వు హంతకుడివనుకో. నాక్లయింట్ వైనా నిన్ను పట్టివ్వక తప్పదు. అటువంటి దురాశ నీకు లేకుండా వుండివుంటే నువ్వడగబోయే కేసు పరిశోధించగలను."

అన్నాడు వెంకన్న.

"మీ నిజాయితీ గురించి నాకు తెలుసు. కానీ ఈ కేసులో నన్ను మీరు హంతకుడిగా నిరూపిస్తే—మీ సామర్థ్యాన్ని మాత్రం బ్రతికున్నంతకాలం నిరసిస్తూనే వుంటాను...." అన్నాడు.

వెంకన్న అదోలా నవ్వి—"ఇంతకీ కేసు వివరాలు చెప్పు—" అన్నాడు.

నేను కేసు వివరాలు చెప్పాను.

"ఇంతకీ హతురాలి పేరేమిటన్నావ్?"

"రాజేశ్వరి" — అన్నారు సీతమ్మ, రాజమ్మ ఏక కంఠంతో.

"ఓహ్-రాజేశ్వరి హత్యకేసా?" అన్నాడు వెంకన్న యేదో తెలిసినట్లుగా.

"ఈ కేసుగురించి అప్పుడే మీదాకా వచ్చిందా?" అన్నాను ఆశ్చర్యంగా.

"వచ్చింది. అసలు ఈ హత్యగురించి నువ్వేమనుకుంటున్నదీ చెప్పు...." అన్నాడు వెంకన్న.

"రాజేశ్వరి తను పనిచేసే కంపెనీలో తనకిష్టంలేని పనులు చేస్తోంది. ఆమె బ్లాక్ మెయిల్ చేయబడుతోంది. పాతికవేలిచ్చికానీ, మరోపిల్లను తనే వాళ్ళకప్పగించి కానీ రాజేశ్వరి ఆ బ్లాక్ మెయిల్ నించి బయటపడగలననుకుంది. నేనామెకు డబ్బిచ్చి సాయపడదామనుకున్నాను. అయితే రాజేశ్వరి తన కథను బయటివాళ్ళకు తెలియనివ్వడం ఆ కంపెనీ మేనేజర్ కి నచ్చలేదు. అతను రాజేశ్వరినంతం చేయదల్చుకున్నాడు. నామీదకూడా పగ వుండివుండాలి. ఆమెను చంపి నామీద కానేరాన్ని తోశాడు...." అన్నాను.

"నువ్వింటిదాకా చెప్పిన కథనం ప్రకారం నీకై నువ్వు రివాల్వర్ తీసుకున్నావు. నీ తెలివితక్కువ తనంతో అక్కడ నీ గుర్తులు వదిలావు. నీమీద నేరం తోసే అవకాశం నువ్వే అతనికిచ్చావు. కాబట్టి నేను అనుకునేదేమిటంటే నువ్వు చాలా తెలివితక్కువ వాడివైనా అయుండాలి...." అన్నాడు వెంకన్న.

"నేను హంతకుడ్ని కాను...." అన్నాను.

"నువ్వు హంతకుడివి కానిపక్షంలో నిశ్చింతగావుండు. అసలు హంతకుడెవరో నాకు తెలుసు. ఆ వివరాలన్నీ రేపు చెబుతాను. ఈ రాత్రికి సుఖంగా నిద్రపో—" అన్నాడు వెంకన్న.

9

నేను ఇంటికి వచ్చేసరికి నాకోసం పోలీసులు ఎదురు చూస్తున్నారు.

నేను ఆశ్చర్యాన్ని ప్రకటించాను. రకరకాలుగా నటించాను. రాజేశ్వరి హత్యగురించి విని మరోసారి బాధ పడ్డాను. ఆ సంగతి తెలిసే మతిలేక తిరుగుతున్నానని చెప్పాను.

"ముందామెను పెళ్ళిచేసుకుంటానని చెప్పి తర్వాత చేసుకోనన్నారుట కదా-కారణం!"

"ఆమె నన్నుకాక నా డబ్బును ప్రేమిస్తోందని ఆలస్యంగా గ్రహించాను...." అన్నాను.

పోలీసులేవేవో ప్రశ్నలు వేసి అన్యథా భావించవద్దని చెప్పి నా వేలిముద్రలు తీసుకుని వెళ్ళారు. అప్పటి వాళ్ళ ప్రవర్తనబట్టి వాళ్ళకు నా మీద పెద్దగా అనుమానమేదీ లేదనీ, అప్పటికి తమ విద్యుక్త ధర్మాన్ని నిర్వహిస్తున్నారనీ గ్రహించాను. వేలిముద్రలు గుర్తించగానే వాళ్ళలో

ఎలాటి మార్పులు కలుగుతాయో ఊహించుకునేసరికి నా వళ్ళంతా చెమటలు పట్టింది. రాత్రి నాకు సరిగ్గా నిద్ర పట్టలేదు. అడుగడుగునా పోలీసులు వచ్చి తలుపు తడుతున్నట్లు ఫీలయ్యాను.

డిటెక్టివ్ వెంకన్న అసలు హంతకుడెవరో తనకు తెలుసునన్నట్లు మాట్లాడాడు. ఆయనకు నిజంగా ఆ హంతకుడెవరో తెలుసా? తెలిస్తే యెలా తెలిసింది?

ఆయన చాలా గొప్పవాడు. నేను హంతకుడు కాని పక్షంలో నిశ్చింతగా వుండమని చెప్పాడు. అసలుహంతకుడెవరో తెలిసిన మనిషికి నా గురించి ఆ మాత్రం అనుమానం మాత్రం యెందుకుండాలి?

మర్నాడుదయం నేను నిద్ర లేచేసరికి యేడున్నరయింది.

సరిగ్గా పోలీసులు మా ఇంటికి వచ్చారు.

"యూ ఆర్ అండర్ అరెస్ట్!" అన్నాడు పోలీస్ ఇన్‌స్పెక్టర్.

ఇందుకు నేను సిద్ధపడే వున్నాను. అయినా కొద్దిగా నటించాను. "నేను చేసిన తప్పేమిటి?"

"రెండు హత్యలు చేశావ్...." అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"రెండా?" అన్నాను ఆశ్చర్యంగా.

"అవును. మా వాళ్ళు ప్రశ్నించడానికని సుబ్రమణ్యం యింటికి వెళ్ళారు నిన్న రాత్రి. తన గదిలో చచ్చి పడున్నాడతను. ఎవరో అతని మంచినీళ్ళ కూజాలో విషం కలిపారు. నిన్న అక్కడికి ఒక సమయంలో నువ్వు అతని గదికెళ్ళినట్లు ఇంటి యజమాని చెప్పాడు. అక్కడ నువ్వు వదిలిన చీటీ వుంది...." అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

సుబ్రమణ్యం చనిపోయాడనగానే నాకు చాలా సంతోషం కలిగింది. ఏమైతేనేం-నా జీవితాశయం నెరవేరింది. పైకిమాత్రం ఏమీ తెలియనట్లుగా-"సుబ్రమణ్యం చనిపోయాడా?" అన్నాను.

"నటించకు మిస్టర్-హత్యలు చేయడంలో నువ్వు నీ తండ్రికేమాత్రం తీసిపోవు...." అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"దయచేసి నాకు డిటెక్టివ్ వెంకన్నగారితో మాట్లాడే అవకాశమివ్వండి. ఈ హత్యకేసులో అసలు హంతకుడెవరో తనకు తెలుసునని ఆయన అన్నారు...." అన్నాను.

"అసలు హంతకుడివి నువ్వేనని ఆయన చెప్పారు. ఉదయం ఆయన పోలీస్‌స్టేషన్‌కు వచ్చారు...."అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"చేతకాని వెధవ-" అని మనసులో తిట్టుకున్నాను.

పోలీసులతో నేను స్టేషన్‌కు నడిచాను. అక్కడ వెంకన్న కనిపించాడు. ఆయన్ను చూడగానే నాకు ఆవేశం ఆగలేదు-"మిస్టర్ వెంకన్నా! ఇదేనా నీ తెలివి. ఒక అమాయకుడ్ని ఉరికంబమెక్కిస్తున్నావు!"అన్నాను.

"మిస్టర్ సూర్యం! సుబ్రమణ్యం నిన్న నాకు ఫోన్ చేసి, రాజేశ్వరి హత్య గురించి చెప్పాడు. ఆ హత్య తన కళ్ళముందే జరిగిందట. హంతకుడ్ని అతను చూశాడట కానీ హంతకుడతన్ని చూడలేదట. రాజేశ్వరిని కంటికి రెప్పలా కాచుకోవాలని రహస్యంగా వున్న అతను బయటకు రాలేకపోయాడట. హత్యజరిగిన తర్వాత హంతకుణ్ణి అనుసరించి-అతనే హంతకుడని బుజువుచేయడానికి తిరుగులేని ఆధారం సంపాదించాట్ట.

మర్నాడుదయం అతను నా దగ్గరకు వచ్చి వివరాలన్నీ

చెబుతానని అన్నాడు. అందుకే అసలు హంతకుడెవరో నాకు తెలుసునని అన్నాను. ఆ హంతకుడివి నువ్వేఅయియుండాలి. సుబ్రమణ్యాన్ని పసిగట్టి వుండాలి. నిజం బయటకు రాకుండా అతన్ని చంపేసివుంటావు. నా క్లయింటువైనంతమాత్రాన రక్షణ లభిస్తుందనుకున్నావు. నేనెప్పుడో చెప్పాను-నువ్వు హంతకుడివైతే నిన్ను రక్షించలేనని!" అన్నాడు వెంకన్న.

ఏదో అనబోయి ఆగిపోయాను. అవును నేను హంతకుణ్ణే! సుబ్రమణ్యాన్ని చంపిన హంతకుడ్ని. హంతకులను డిటెక్టివ్ వెంకన్న రక్షించడు. అందుకే ఆయన నన్ను పట్టిచ్చాడు!

సుబ్రమణ్యం బ్రతికుంటే ఈ హత్యకేసునుంచి నన్ను రక్షించి వుండేవాడు. అర్థంలేని పగతో, పిచ్చి ఆశయంతో నా రక్షకుణ్ణి నేనే భక్షించాను. నన్ను నేనే చంపుకున్నాను!

హిందూమతం క్షమాగుణాన్ని బోధిస్తుంది. అందులోని గొప్పతనం నాకు చాలా ఆలశ్యంగా అర్థమైంది. ఈ రోజు నేను హంతకుణ్ణయ్యాను. ఏదో ఒకరోజున ఆ కంపెనీ మేనేజర్‌కి కూడా తప్పకుండా నా గతే పడుతుంది!

ఎందుకో ఆ విషయమై నాకు నమ్మకంగా వుంది- "వెంకన్నగారూ! నేను చెప్పిన ఆ మేనేజర్‌ని కూడా ఓ చూపు చూడండి. అంతే నేను చెప్పవలసింది-" అన్నాను.

వెంకన్న మందహాసంచేసి ఊరుకొన్నాడు.

—:ఐపోయింది:—